

איסור וכו' אסור לעבור בפתח אשה וכו' אפי' ברחוק
ד"א והוא הענין א' ונעולם סוה מוכרח לו' ל' אפי'
להודיע סנידך שיתרחק יותר תד"א שכל הד"א הם
בכלל הא' וזה לפי דבס"ס אמר' ועד כמה אר"ה עד
ד"א וכל' עד כמה שיעור הא' שגוה הכחוב להתרחק
כע"ז מהדרך ומזונה מפתח ביתה ותפסי עד ד"א בכלל
הוא א"כ בע"ז שיעבור יותר מד"א לסלח' והכי ימיק
ל' הרמ"ב ז"ל בספ"א אסור לעבור על פתח
אשה וזנה עד שיתחיק ד"א ספ"א וכו' ומדל"א אמות
אסור לעבור וכו' תוך ד"א ס"מ דכל הארבע אמות
בכלל הא' סנידך להתרחק משה יותר שהרי שיעור
תפיסת האדם הוא ד' אונטרקאמר קרא הרחק ולא קאמר
כמה שיעורו ממילא למדנו שהיה בכדי תפיסת האדם
ד"א. וכתבו בס"פ ר"ז שכתב אשה שנתפר עליה
מרחיקים אותה שלא יעבור כלל ואם יעבור מלקן אותו
וכופתין אותו:

ט' לראות

שערה הנה סר"ל אלמנה או גרושה הא כבר אמר
ה' הביא ל' הס"ג ספ"ב דרוקא טעור
המחומר לגופה אסור טע"י גילוי שערה מתגלה בסרה
וה"ל מקומות החכוסים שבגופה אכל שערות
התלוסוס בפאה ככרית אפילו תהיה עשויה משערות
ט"י אצ"ל דקאטו הוא לה ה"ל באר תכאטין אלא
סה"ר ב"ט כתב בס"ג גויל א' שמיחה על קיקור סברא
זו העלה לאסור ע"ס ובכר כתפאט שנתב כלל
איטלליה בדברי הס"ג והס"ג שערות הינאנות מחין
לנמין שרי כ"כ הרב ה"ב"ב בס"ס מהר"ם אלשקר
אלא שהיד אחרן כתב פנס כזה אחר הר"ב ב"ט. אלא
שלא יכולתי להלוס ל' הסכ"ג אות ו' שכתב ז"ל מעולם לא
ראיתי נשים הנשואות הנכסות פער ראשן גם אין
מוציאן פנס שער לתון לפתאנות בתון כ"א התבולות
בעודן בבית אביסן ומכאן יפה הוא יום חמקת נשים
סלוקות מש' אחר ומשמות בערחתן כדי לפתיעסן
ואפי' בזה רע עלי המעשה שהרואים טועים ומטובין
סמס שערות אלא הנה להם וכו' וא"ס הוא התייר זה
הימי השפור אפי' לדברי הר"ב ב"ט ע"ס. ותקילת דבריו
אין להם הבנס דמיה הכוונס כאמרנו לא ראיתי נשים
הנשואות המכסות פער ראשן וכו' והורה הרמב"ם
ללכת פרוצה ראש' א"ס לא שפאחר דקאי אעבר כרית
שבראשן אלא דלא ה"ל לכתוס אלא לפרס'. ולפי אהת
ודאי דדבר מגונס הוא ללכת א' בתול' וא' נשואות אף
כי טעור נכבית הן מניעות. אכן תפני הרואים ה"ל
לכל הפחות לכסות מוקפת ראשן למוסעל השיחה נכרית
אזוהי מין צעיר או צעירא למענותיה הערס בין בתולות
לנשואות. ואילו אפי' חילי אבטליניה להכנס הרע הוס
וכ"ס מה ששמעתי אומרים ריש הגב"ע רע ומר באויה
מקומות מצרי איטלליים דלמעלה מן השיחה נכרית
מוסיבות מוקפת מפער ראשן ממה המחומר לגוון למען
תראה שהכל הוא ריבוי שערותיה ממש למען לא תהיה
הערס בין בתולה לנשואה ובודאי ראמי למורים שכאזנן
קקסלות ותודיע שיעור האיסור ברבים ונאסרו כל הנשים
ולא תעסינה פרוצות כזו כי מה בינן לבנות גויי כבר
הארץ. וגם יותר כגול ומכופל גודל הפרוצות ששמעתי
שבאיה מצרי המור' אלה בנות יפ' כפעת כנוסות לחוסה
מניחות חין לנפחן כל תליונות שרעותינן כבתולות
ואומרות ספיון כעיים תופסת לא כיוסן אותן הרי הוא
כפתיקן ידיון ורבליתן וחפין בוס סרף א' היזיל ומעיקרא
לא כיוסכו כלל וזהו העשנה כוונת ששמעתי אומרות.
ישתקע הדבר ולא תהיה כואת בישראל. כי אין
זה אלא מרוב פרוצותן ורואים גרולי העיר שריה
וחכמים לדנותן למען יעיתו לדברי רבו' ותמינה
צנועות וזה שאין רזוכה לקבל תרות ת"ת מוכרס
שאין ביביסם אפי' למרי תינוקות ולפי' הקטמתס
קתלמדים כליו על תורס' אלא סלפי מה ששמעתי
בקהלס הייזיל אין להס אפי' מורס זרק בדואו ללחמם
דת תסה ויהדות דא"כ ינאנות שלא בהתבונה גדרתנן
בפ' המדיר וכל עיר סאין בה ת"ת כבר ידוע מה
שאמרנו דבתינו ופקין דינה שחרמיין אותה ולרבי

ז' נתכוון

ליהנות חאלה דרך העברה או ההסתכל
בה או שטע בקולה ספיתס מזורת או ספיתס בראשס
מגולה אין בזה א"י ולפי' הרמ"ב בפ' הגו' לאחר ספ"ב
אסור לקרוץ וכו' או לפתוק עמה וכו' או להביט בבינה
אסור. סמך וכתב ומכין למחבין בד"ז מכת מרדות.
וא"כ כתב והסתכל אפי' באצבע קטנה ונתכוון ליהנות
כמי שמתכלל במקום התורף ואפי' לשמוע קול הערוס
או לראות שערות אסור עכ"ל דוק בליסניה דלא כללניה
כולהו בארס מחתא ולסיומי כלכלו ומכין להתחבין לא'
מהרביס האלס מכת מרדות כמ"ס הטור. לפי דבנת
בתראי דבאונתא לביבא תליא מלתא וכוון לבנת
ה' ויכול להשמע ולו' אפי' לא כוונתי להבאה לא סיך
בהו וכת' מרדות ת"ס באיך דריסא דעווס מעשה
הוא יב"ט מכין אותה כע"ס דאין לו התנכלות לו' לא
כיוונתי לא' דעווסה מעשה ביעור הוא ע"פ. והר"ד
תבין דמ"ס מרן על ל' הטור דאצ"ע שהיה"כ ספ"ד
בין הדבקים וכתב הכאת מכת מרדות באמצעות דבריו
ס"ל להעור דאבוליה קאי ע"ס. לאחר לחיבת עפר
כפות גרולי הקדוסיס במקום מיז קקלסיה להטור ה"ל
להק' עולו דלא שיק מכת מרדות אלא בעושה מעשה
שכדור הוא לאל' א"כ במקום שיש אופו התנכלות ולו'
לא לכך נתמונתי וכלל כה"ל אמר' יבוא בעל הפתחות
מפרע לעושה רעעה כרשעתו ואינו מוטל ב"ד להפרע
על הנחשבות רעות:

ס' קור

באשה קור' כלו' קול' סל אשה ערוה לו
ואפי' יבוא אחותו כ"ס קול א"א א"כ
קול אשתו וכ"ס ומרן נשי ועניני בני אר' ליהיך דד"ז
פס'י דמגרי ינ"סר כנספיה. אבל קול לבויה שאיני
ערוה לו מוקד כמ"ס כל האחר' ז"ל זולתי ראה זה
מכאני להיד אחרן אות ו' שהביא בס"ס הר"ב ב"ס ביק
קול נשואה או בתולה או אלמנה אסור ולא פרי אלא
קול אשתו דוקא עכ"ל ולע"ז שפתח יותר מדאי ספרי
רו"ל הסו כשיעוריה קול באויה ערוה טעור באשה
ערוה וכי סיבי דשער דאסיר אינו אלא בנשואה לא
כן כפמיס ה"ה קול דוקא כנשואה לא בן כפמיס וא"כ ממי
דקאמר מר א' בתולה וא' נשואה היא חומרה יערה
וסכ"ג אחרנין מוטב שיאלו ישראל כבר תמותות
כרית וכו' וכל המוסף בורע דלא צייתי והוא לנו
מודין. והל' לביבא למור דבתולה וארנסה קאמר רש"י
וה"ל א' ארוסה וא' נשואה. ואם כוונתי כלקל דאפרו
בניקן

הקטלות וסביבותיהם קוטל לאזור כנכר תלמידיהם לבעל
בזם מנהגה כי האי ולא תהיינה בנות יש' פרוצות חז'
כי בזה כפתנינו מכל אומה ולשון:

לא

תלככה בנות ישראל פרוצות ראש
בשוק אחד פנויה ואחד אשת איש :

בשוק

לאו דווקא בשוק דהיינו ר"ס חלה
אפי' כמבוי או כחצר הפתוח לרה'
או לכמיו ורבים בוקעים עם אסור וע' לר"ב כ"ח פה
ובס' קט"ו וכן לה"כס פס. ואע"פ דר"י מר"ט והתנ'
בפ' המדרש בהסוף לחמירין פס ב"ס דע"ב ע"ב ואלא
כחצר א"כ לא הנחת בת לא"י ונשבת תחת בעלה
וכפ"י נר' דכחצר ליכא ממש פריעת ראש סייעו דוקא
לנביא מאי דתני התם פאלו ינוצות בלא כתובה העוברת
על דת תפס ויהירות ומפרם איווה רבנן גהודית ונצאה
וראפה פרוע. ע"ז הוא למפרטי רבנן בכדי שפקרא
פריעת ראש לנצת בלי כתובה אינה חלה בשוק או
במבוי והמפולט אבל לגבי האיפור ליכא מאן
דפליג דאפי' כחצר ביתה כפני רבים אסור וע'
בספרי המוסר כהן החמירו על ענין זה וע' ב"ר
העונם הנורעת לבעלה שאינו חתנה וע"כ דשרא
דעניותא דריף כתרניה ומיתת בנים חז' וכנים פריני דלדור
וכינוא ומעשה דקמחית ויבית דמן הסכר לנצונות כלמד
העונם לפרוצות חז' :

יא אהרן

ענינו ואחד ח"א כל האחרו' ז"ל פירמו
דכניסו דקאחרו רבנן און כוונתם
בפניות שלא ניסאו עיניו חלה אפי' פתה הוא פנייה
בזון חלמנה או גרושה אבל בפניות שלא ניסאו מותרות
הן ללכת פרועי ראש וזלתי אחד היה הרב חנ"א בח"ס
ע"ה שכתב דלא"ל ל' פנייה דפרני דלא ה"ל להסו'
לפנייה חלה פרוע ומדכחו סתמא כממע אפי' פנייה
שלא ניסא פתה הרי הוא כאלו' ע"ע ומלמד שכל האחרו'
חלקו עליו ותפשו המיטה דכפניה היינו כמ"ה חלמנה
או גרושה ע' לה"כ והדרישה והח"ו וה"כס' אך בר
מין דין אפי' שאלו הלאו תנן ריש פ"ב דכתובות אם יש
עדים פינתה בהינמוא וראשה פרוע כתובתה חתמים
ואיך ח"כ אפי' ניקטו נגזור לאסור לפניות חלה
אחריתה בסבי אפי' נשבת אצתו ללכת אל בית
חופתו. ח"ו ליתא. וע' לה"כסג ולמדו אהרן דפרו
בזה כנרא כדברי ח"א הנו' ופקילו וטרט עם הר"ב
פ"ט פ"ט. והו' יודע דכ"ו דוקא בפנייה גמורה אבל
ארוסה ככר כתב הר"ב תנות יאיר הביא דבריו הדי
אשרן אות י"ט אשכיהם לכמות ראשה דאע"פ דאפי'
פבוזון רבו' חמיי הקטנה היו כוונת הארוסת ללכת
פרועי ראש (ובל' דהכי פה"ע) מהחיל מתינתין
דכחמיי אם יש עדים שינאפה בהינמוא וראשה פרוע
זפור"מי ללכת מבות אבהו לבית בעלה ח"כ ודאי חסתמא
כבר היתה מקודמת והולכת לבית הקופה הדי פניההנת
היו הארוסת לנצת כפריעת ראש) היינו פניי סבימיסם
היו קידיו' זמן רב לפני הניסואין מש"כס בוזמנו זה
דאין בין קידיו' לנשאין כלום כלפנייההנת דריו
פתתנה כמנהג הנשים ולהתקנות כנעין ופני פסק
הה"ר סל"ו אחיו אל הא"ו והסכימו כמה גדולים עמי'
אבל סוד' פניות יעקב וה"ר מאתא ממש כסוק רכל
פסא בתולה אפי' כתקנה לית לו בה עכ"ד וכבר כהנו
בכל תפנות ישר' פסא בתקנה קודם הניסואין איזה
זמן מאיזה טעם (שלא כמנהגנו סוק') הניסואין הם
בזמן א' ובתקנה א' פתקף מהכות ראשן ח"א ופוק
חז' :

חזי מאי פמא דבר - סאמס דכרי הרב פניות יעקב
הם קפית להולמס דסא סכא חזי' דבארובה התיר לנצת
בפריעת ראש אף שכבר יש בה זר אפיות. ואילו באות
סקודם לזה הביא היר אהרן בשמו מתק' דבתולה פונתה
אפי' אגוסה חייבת לכסות ראשה וכ"כ מוסתה. ולא
זכיתי לסבין טעמד דמכיון דפנייה היא חזי' כ"מ פונתה
ס"ס אין בה זיקה ולמה אבו דניס חתנה כאל' חזילו
נבי ארוסה שיש בה זיקת ככל אינה ח"א ומותרת
לפרוץ ראשה. וכבר הר"ב פתס מאירות חולק על
זה וכ"מ סס היר אהרן. וכבר אמרתי דכל כה"נ פוק
חזי מאי עמא דבר ולא ראינו ספני לפניות המונות
לכסות ראשן ולבתולות הארוסו' אדרבא ויכסות כאל' :

ג מותר

להסתכל בפנייה לברקה אם היא
יפה שישאנה בין שהיא בתולה
או בעולה ולא עוד אלא שראוי לעשות כן אבל
לא וסתכל בה דרך זנות ועל זה נאמר בירמ'
ברתי לעיני ומה אתבונן על בתולה :

יד שראוי

לעשות כ"כ פרו' כס כפרק ח"מ ח"א
הסני עליו הרא"כר באמרו חכמים
אמרו האי נורבא מרבין דחזיל לקדשי אפתא לידבר
ע"ה כהדים דלמא מתפלג לים מיניה חלמא אין דרך
הסכמים ככך עכ"ד והסני עליו ה"ה ז' ופון זו הסנה
לפי דבורא מרבין אפי' חסתכל בה וכדקס כפסם אחד
לא יבירה אם יתלעפם לפי שאינו רגיל להסתכל כפנייה
אבל ע"ה יבירה כפסם א' חזילו היה אסור להסתכלות
כדי לבורקה לא היו חז' לו לע"ס חסא כפסל זוכס
הכיון ומתירא רב דאמר אסור לאדם לקדש אשה
עד שיראה תובית עכ"ד. והיר אהרן בה"כ הביא
בסס רבו ז"ל שפמא על ה"ס פמתין תפונתו נראה
שהכני דבריו הרא"כר פלגול לת"כ להסתכל בה
נאצינו בין הראוי לת"כ ללול כבוד תורתו אפי' כ"ס
להסתכל וזלכן הסני על הרמ"כס. וסדבר כזה מעולם
לא עלה על דעת הרא"כר דח"מיה מלכד מה פסק'
ה"ה יש ויש כמה קפיות אחרות להקשות עליו. סן קודם
דח"כ אמאי יקר סת"כ כהדים פואלו ונו אסור להסתכלות
ישלח ה"ה ס' ויבדקס ומה תועלת לו ללכת עמו. ועוד
אמאי חנ"ט לטעמא דלמא מחלפני ליה אצת הא ראו
לבודקה ולת"כ אסור. ההסתכלות אפי' לבדיקה. ומכח
זה ע"י פאין זו כוונת הרא"כר דלעולם לת"כ שרי
ההסתכלות לראות לוכך מנאה חן בעיניו דד"ו לא ניתין
בהסתכלות חתים ולפיק מוכרת גם הוא ללכת. אך בענין
היופי צריך הע"ה שאין הת"כ בקי בדת כפנייה ולמי מוכרת
הע"ה לבודקה ובענין ח"ס תמצא חן בעיניו צריך
הוא בעצמו לראותה ולפיק לידבר ע"ה לנייר אותה
שישוב דקא פלג יתלפיה. וח"כ רב פאסר לישא בלי
בדיקה הוא לעבין כמיית סתן. ולא לענין היופי.
וסרא"כר ז"ל הסני לה"ר חסס דה"ל להורות עצה טובה
לת"כ דלידבר ע"ה כפנייה פלגא יתלפיה כמ"ס כ"ס
זוסי הסנתי. וכזה לא תירין לו ה"מ כלל. ותמה על
סת"מ וה"כס פלכבו אחר דכריה"ה ולא סתו לכס לזאת.
וס"ס הקפה ואיך מתירין לע"ה להסתכל בה ולא
קיימי' סיבא לירי הרסור חזיל. והסתכלו לנודך
אחרים. ות' בהסיא דאמרי' דאסור להסתכל בבהמה
מה ועוף כפסם וסוקקס וע"ז. הא מיהא פריני לאדם
להרכיב מין ויבדקס כמחכיל כפופרת דהואיל
דע"כ פתקס :